

RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

XIVe KAMER

A R R E S T

**nr. 232.612 van 20 oktober 2015
in de zaak A. 212.488/XIV-35.629**

In zake : de BELGISCHE STAAT, vertegenwoordigd door
de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke
Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor
Asiel en Migratie
kantoor houdend te 1000 Brussel
Antwerpsesteenweg 59 B
alwaar woonplaats wordt gekozen
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaat Carmenta Decordier
kantoor houdend te 9041 Gent-Oostakker
Harlekijnstraat 9

tegen :

bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaat Vincent Neerinckx
kantoor houdend te 9140 Temse
Akkerstraat 1
bij wie woonplaats wordt gekozen

I. Voorwerp van het cassatieberoep

1. Het cassatieberoep, ingesteld op 14 mei 2014, strekt tot de cassatie van het arrest nr. 122.255 van 9 april 2014 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

II. Verloop van de rechtspleging

2. Het cassatieberoep is toelaatbaar verklaard bij beschikking nr. 10.542 van 10 juni 2014.

Verweerder heeft een memorie van antwoord ingediend en de verzoekende partij heeft een memorie van wederantwoord ingediend.

Eerste auditeur Marijke Sterck heeft een verslag opgesteld, op grond van artikel 16 van het koninklijk besluit van 30 november 2006 'tot vaststelling van de cassatie-procedure bij de Raad van State'.

De verzoekende partij heeft een verzoek tot voortzetting van de procedure ten einde te worden gehoord ingediend.

De partijen zijn opgeroepen voor de terechtzitting, die heeft plaatsgevonden op 29 april 2015.

Staatsraad Carlo Adams heeft verslag uitgebracht.

Advocaat ~~Carmenta~~ Decordier, die verschijnt voor de verzoekende partij, is gehoord.

Auditeur Dieter Decock heeft een met dit arrest andersluidend advies gegeven.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

III. Feiten

3. Verweerder dient op 4 juli 2013 een aanvraag in voor het verkrijgen van een verblijfskaart als familielid van een burger van de Unie, met name als echtgenoot van een Belgische onderdaan.

Op 23 december 2013 neemt de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding in hoofde van verweerder een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten.

Verweerder stelt op 7 januari 2014 tegen deze beslissing een beroep tot nietigverklaring in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen vernietigt de voornoemde beslissing van 23 december 2013 met een arrest van 9 april 2014. Dit is het bestreden arrest.

IV. Onderzoek van de middelen

Enig middel

Standpunt van de partijen

4. De verzoekende partij werpt in een enig middel de schending op van artikel 40ter, tweede lid, *juncto* artikel 40bis , § 1, 1°; van de wet van 15 december 1980 'betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen' (hierna: de vreemdelingenwet).

De verzoekende partij voert aan dat met de aanvankelijk bestreden beslissing het verblijf aan huidige verweerder werd geweigerd omdat hij niet ten laste is van zijn Belgische echtgenote als referentiepersoon. Verweerder had immers geen bewijzen van bestaansmiddelen van de referentiepersoon ingediend, enkel van hemzelf. Daarentegen heeft de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in het bestreden arrest geoordeeld dat wel degelijk rekening moet worden gehouden met verweerders inkomsten, dit op grond van artikel 1405 van het Burgerlijk Wetboek. Volgens de verzoekende partij miskent de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen aldus artikel 40ter van de vreemdelingenwet waarin wordt gesteld dat de echtgenoot ten laste dient te zijn van de referentiepersoon. Bepalingen uit het Burgerlijk Wetboek betreffende het

bestuur van het gemeenschappelijk vermogen kunnen geen afbreuk doen aan de duidelijke bewoordingen en de finaliteit van artikel 40ter van de vreemdelingenwet als *lex specialis*.

De verzoekende partij zet uiteen dat "ten laste zijn" veel ruimer is dan de toestand op het ogenblik van de aanvraag en ook beoogt te verzekeren dat de aanvrager in de toekomst niet van de ene dag op de andere ten laste van de sociale bijstand valt. De aard en regelmatigheid van de ingeroepen bestaansmiddelen zijn ook relevant. Bij het onderzoek naar het "ten laste zijn" beschikt de verzoekende partij over een ruime appreciatiebevoegdheid, waarover de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen slechts een marginale toetsingsbevoegdheid uitoefent. Het bewijs van het vervuld zijn van de voorwaarden is vrij en de bewijslast rust op de aanvrager. De verwerende partij oordeelt discretionair of de aanvrager het bewijs van de voorwaarden tot vestiging levert.

De verzoekende partij besluit dat het niet kennelijk onredelijk is in de aanvankelijk bestreden beslissing te stellen dat niet werd aangetoond dat verweerder ten laste van zijn echtgenote is, nu deze echtgenote geen tewerkstelling heeft en verweerders inkomsten niet in aanmerking kunnen worden genomen.

5. Verweerder stelt in de memorie van antwoord, genoemd "memorie van wederantwoord", dat in het bestreden arrest een juiste toepassing wordt gemaakt van artikel 40ter van de vreemdelingenwet en van de artikelen 1405, 1415 en 1416 van het Burgerlijk Wetboek door te oordelen dat de bevoegde staatssecretaris geen voorwaarden kan stellen met betrekking tot de herkomst van de aangehaalde bestaansmiddelen. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen stelt enkel dat verzoekers beroepsinkomsten gemeenschappelijk zijn, dat verzoekers echtgenote het bestuur over het gemeenschappelijk vermogen heeft en dat de verwerende partij dus rekening diende te houden met die inkomsten bij de beoordeling van het stabiele,

toereikende en regelmatige karakter van de bestaansmiddelen waarover de Belgische huwelijkspartner beschikt.

6. In de memorie van wederantwoord herhaalt de verzoekende partij het middel. Zij haalt nog een arrest aan van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van 19 december 2008 waarin wordt verwezen naar een arrest van het Hof van Justitie van de Europese Unie van 9 januari 2007.

Beoordeling

7. Artikel 40bis, § 2, van de vreemdelingenwet luidt:

“§ 2. Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd:

1° de echtgenoot of de vreemdeling waarmee een geregistreerd partnerschap werd gesloten dat beschouwd wordt als zijnde gelijkwaardig met het huwelijk in België, die hem begeleidt of zich bij hem voegt;

2° [...]

3° de bloedverwanten in neergaande lijn alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° of 2°, beneden de leeftijd van eenentwintig jaar of die te hunnen laste zijn, die hen begeleiden of zich bij hen voegen, voor zover de vreemdeling die vervoegd wordt, zijn echtgenoot of de bedoelde geregistreerde partner over het recht van bewaring beschikt en, indien het recht van bewaring wordt gedeeld, op voorwaarde dat de andere houder van het recht van bewaring zijn toestemming heeft gegeven;

4° de bloedverwanten in opgaande lijn, alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° of 2°, die te hunnen laste zijn, die hen begeleiden of zich bij hen voegen.

[...]”.

Artikel 40ter van de vreemdelingenwet luidt:

“De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de familieleden van een Belg, voor zover het betreft:

- de familieleden vermeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3°, die de Belg begeleiden of zich bij hem voegen;

- de familieleden vermeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 4° die de ouders zijn van een minderjarige Belg, die hun identiteit aantonen met een identiteitsdocument en die de Belg begeleiden of zich bij hem voegen.

Voor wat betreft de in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3° bedoelde familieleden moet de Belgische onderdaan aantonen:

- dat hij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt.

Aan die voorwaarde wordt geacht voldaan te zijn indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderd twintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke

integratie. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen:

1° wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid;

2° worden de middelen verkregen uit de aanvullende bijstandstelsels, met name het leefloon en de aanvullende gezinsbijslagen, alsook de financiële maatschappelijke dienstverlening en de gezinsbijslagen niet in aanmerking genomen;

3° worden de wachttuitkering en de overbruggingsuitkering niet in aanmerking genomen en wordt de werkloosheidsuitkering enkel in aanmerking genomen voor zover de betrokken echtgenoot of partner kan bewijzen dat hij actief werk zoekt.

- dat hij over behoorlijke huisvesting beschikt die toelaat het familielid of de familieleden, die gevraagd heeft of hebben om zich bij hem te komen voegen, te herbergen en die voldoet aan de voorwaarden die gesteld worden aan een onroerend goed dat wordt verhuurd als hoofdverblijfplaats zoals bepaald in het artikel 2 van Boek III, Titel VIII, Hoofdstuk II, Afdeling 2 van het Burgerlijk Wetboek en over een ziektekostenverzekering beschikt die de risico's in België voor hem en zijn familieleden dekt. De Koning bepaalt, bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad, de wijze waarop de vreemdeling bewijst dat het onroerend goed voldoet aan de gestelde voorwaarden

[...]

Voor wat betreft de in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° bedoelde personen, dienen beide echtgenoten of partners ouder te zijn dan eenentwintig jaar.

Onder de voorwaarden vermeld in artikel 42ter en artikel 42quater kan voor het familielid van een Belg eveneens een einde worden gesteld aan het verblijf wanneer niet meer is voldaan aan de in het tweede lid vastgestelde voorwaarden.”

Met de aanvankelijk bestreden beslissing, die tot het bestreden arrest heeft geleid, wordt uitspraak gedaan over het verblijfsrecht van een onderdaan van een derde land in functie van zijn Belgische echtgenote. Het verblijf wordt geweigerd omdat de Belgische echtgenote niet beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. Volgens de verzoekende partij wordt in artikel 40ter van de vreemdelingenwet uitdrukkelijk gesteld dat de vreemde echtgenoot ten laste dient te zijn van de referentiepersoon en mag geen rekening worden gehouden met de eigen inkomsten van de vreemde echtgenoot.

Artikel 40bis, § 2, van de vreemdelingenwet heeft onder meer betrekking op de vreemde echtgenoot die verblijfsrecht vraagt in functie van zijn Belgische echtgenote. Artikel 40ter, tweede lid, van de vreemdelingenwet bepaalt dienaangaande dat “de Belgische onderdaan [moet] aantonen dat hij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt”.

Anders dan de verzoekende partij voorhoudt, kan hierin geen voorwaarde worden gelezen dat de vreemde echtgenoot ten laste moet zijn van de Belgische referentiepersoon: de voorwaarde van het ten laste zijn is in artikel 40*bis*, § 2, 3° en 4° van de vreemdelingenwet opgelegd voor de aanvragende bloedverwanten in neergaande en in opgaande lijn, doch in 1° van die bepaling niet voor de aanvragende echtgenoot.

De verzoekende partij stelt echter terecht dat de voorwaarde van stabiele, voldoende en toereikende bestaansmiddelen in artikel 40*ter* van de vreemdelingenwet wordt opgelegd aan “de Belgische onderdaan”. Het gaat om een voorwaarde die te dezen enkel in hoofde van de Belgische referentiepersoon wordt voorzien en daaraan wordt geen afbreuk gedaan door de inhoud van het huwelijksvermogensrecht, dat een heel andere finaliteit heeft.

In dit verband kan worden gewezen op het arrest van het Grondwettelijk Hof nr. 121/2013 van 26 september 2013 waarin wordt verwezen naar “de aan de Belgische gezinshereniger opgelegde striktere inkomensvoorwaarden” (punt B.52.3), naar “de stabiele en toereikende bestaansmiddelen van de gezinshereniger” (punt B.55.2) en naar de inkomsten van “de Belgische gezinshereniger” (punten B.55.3 en B.55.4). Er is steeds sprake van de inkomsten van de Belgische referentiepersoon en niet van de vreemde echtgenoot-aanvrager. Daarentegen vermeldt het Grondwettelijk Hof in dat arrest wel dat artikel 11, § 2, eerste lid, 1°, van de vreemdelingenwet aldus moet worden geïnterpreteerd dat het “niet verbiedt dat de bevoegde overheid bij de verlenging van de verblijfstitel van de betrokken vreemdeling niet alleen rekening houdt met de inkomsten van de gezinshereniger maar ook met die van zijn gezinsleden, voor zover het niet om sociale bijstand gaat” (punt B.21.4). Hieruit volgt dat met de inkomsten van de familieleden van de Belgische gezinshereniger, waaronder de betrokken vreemdeling zelf, enkel rekening mag worden gehouden bij een hernieuwing van de verblijfstitel en niet bij de oorspronkelijke aanvraag.

In hetzelfde arrest vermeldt het Grondwettelijk Hof nog betreffende “het instellen van inkomensvereiste ten aanzien van de gezinshereniger die zijn echtgenoot bij zich wil voegen” dat “de bestreden inkomensvereiste beoogt te vermijden dat vreemdelingen die een verblijfsrecht willen verkrijgen in het kader van gezinshereniging, ten laste vallen van de overheid en [...] een legitieme doelstelling [na]streeft” (punten B.64.7 en 64.8). Het Hof heeft het dus andermaal enkel over inkomsten van de Belgische referentiepersoon zelf.

Door in het bestreden arrest te oordelen dat “verweerder wel degelijk met de inkomsten van verzoeker rekening [had] moeten houden voor de beoordeling van het stabiel, toereikend en regelmatig karakter waarover de Belgische huwelijkspartner beschikt”, hoewel de aanvraag niet de verlenging van een verblijfstitel betreft, heeft de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen derhalve artikel 40*ter* van de vreemdelingenwet geschonden. Het enige middel is in die mate gegrond en die vaststelling volstaat voor de cassatie van het bestreden arrest.

BESLISSING

- 1. De Raad van State vernietigt het arrest nr. 122.255 van 9 april 2014 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.**
- 2. Dit arrest zal in de registers van voormelde Raad worden overgeschreven, en melding ervan zal worden gemaakt op de kant van het vernietigde arrest.**
- 3. De zaak wordt verwezen naar een anders samengestelde kamer van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.**
- 4. Verweerder wordt verwezen in de kosten van het cassatieberoep, begroot op 200 euro.**

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, in openbare terechtzitting van twintig oktober tweeduizend vijftien, door de Raad van State, XIVE kamer, samengesteld uit:

Geert Debersaques,

kamervoorzitter,

Carlo Adams,

staatsraad,

Kaat Leus,

staatsraad,

met bijstand van

Joris Casneuf,

griffier.

De griffier

Joris Casneuf

De voorzitter

Geert Debersaques

